

Posudek bakalářské práce Ivany Bartošové *Reflexe pracovních táborů* v díle K. Pecky a J. Stránského

Ivana Bartošová si jako téma své bakalářské práce zvolila problematiku komunistického vězení tak, jak se zobrazuje v prózách dvou z tohoto úhlu pohledu klíčových autorů – Karla Pecky a Jiřího Stránského. Z jejich díla si autorka vybrala ke svým analýzám zejména povídkové cykly, konkrétně Peckovu knihu *Na co umírají muži* a Stránského soubor *Šťěstí*.

Autorka na úvod rekonstruuje historii obou prozaických souborů, přičemž lapidárně připomíná životní osudy obou vězněných prozaiků a zejména osudy jejich děl, čímž vzniká informativně podnětná a stylově hutná pasáž, která uvádí do životní a tvůrčí problematiky obou autorů a přitom nezatěžuje text snadno dostupnými informacemi. Především však skicuje vlastní metodologickou bázi, o níž bude svoji práci opírat, konkrétně půjde o problematiku „kontextu vnějších světů“, resp. problematiku zpracování prostorových relací, nahlíženou z perspektivy teoretických impulzů vycházejících z úvah a studií Karla Hausenblase a obecně z podnětů strukturální metodologie. Jádrem uchopení problematiky prostoru pak zůstává aspekt smyslovosti, smyslového vnímání člověka, čili fyziologie postavy jako perspektiva nazírání prostorových entit.

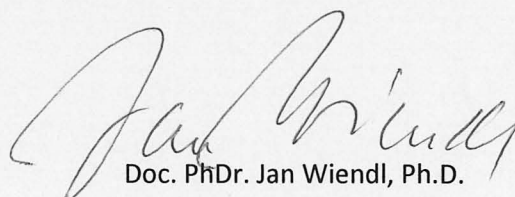
Tuto volbu považuji za šťastnou, neboť jde skutečně o dominující perspektivu, s níž se v literatuře čerpající tematiku z vězeňského prostředí setkáváme, a to nejen v próze, ale také v poezii (Zahradníček, Rotrekl, Jirous aj.). Nabízí se tak nevšední perspektiva umělecké rekonstrukce světa prostřednictvím elementárních fyzických vjemů, hledajících zpravidla – na pozadí drastické, ohrožující životní skutečnosti – nový duchovní horizont a hlubší smysl života.

K tomuto cíli se práce Ivany Bartošové bezesporu ubírá, patrné je toto hledisko zejména v závěru práce. Je ale samozřejmě otázkou určité větší praxe a zkušenosti, aby tento optimální cíl zůstal patrný rovněž uprostřed konkrétních analýz, tvořících jádro práce. Zde poněkud kontrastuje poměrně značná popisnost, na níž autorka ulpívá, snaha spíše citovat a ilustrovat než analyzovat a interpretovat, opisovat děje spíše než zaměřit pozornost na charakteristické obrazy, které u obou autorů nezaměnitelným způsobem vyrůstají právě na pozadí fyzického setkávání s realitou.

Toto jsou ale spíše poznámky do diskuse, v celku práce Ivany Bartošové splňuje kritéria kladená na bakalářskou práci, její kompozice odpovídá předpokládanému rozsahu, odborný styl je kultivovaný, využívá náležitě a pečlivě všech standardních prvků, pokud jde o bibliografické odkazy, citace atd., adekvátní je rovněž práce s odpovídající odbornou literaturou.

Práci doporučuji k obhajobě.

Praha, září 2010

Doc. PhDr. Jan Wiendl, Ph.D.